

En stad med mycket historia.
Ett skrivprojekt.
Vårt Varberg.

Röster om Varberg
då, nu och i framtiden.

Bilder: Tomas Silfverberg, Sasin Tipchai, Daniel Reche, Anna
Marxén

Layout: Sofie Tedenstad Svebring

Tryckeri: Star-Tryck i Varberg, 2022

Vårt Varberg

Röster om Varberg då, nu och i framtiden.

Vårt Varberg

Varberg bubblar av engagemang. I projektet Vårt Varberg ville vi samla in texter och skapa ett sammanhang för röster om Varberg med omnejd. Vi ville samla in berättelser om hur det är att vara varbergare idag och vad vi tillsammans önskar av vårt gemensamma Varberg.

Vi ställde frågor som: hur vill du att ditt Varberg ska se ut? Vad saknar du idag? Vad vill du ha mer av?

Uppmaningen var att berätta på det sätt som kändes bäst för varje person som deltog. En kort novell, en dikt, ett brev, ett kåseri eller vad deltagaren önskade.

Det fanns två möjligheter att delta. Det ena var att ingå i en skrivarcirkel för att bolla idéer och få feedback och stöd i skrivprocessen. Det andra sättet var att skicka in en färdig text.

Vi som möttes i cirkelform pratade om vilka ämnen som kändes viktiga för oss, hur vi kunde berätta ur olika perspektiv och vilken struktur vi kunde arbeta med. Vi fick många goda samtal om bland annat identitet, klyftor, bevara eller förnya, tillgänglighet, fred, miljö och hur besluten för vår bygd tas. Jag har fått se ögon glittra och engagemang som ångar fram för vår gemen-

samma stad och landsbygd. För våra unga, för våra äldre och alla däremellan. För livet.

Vi har fått komma samman, sitta vid lägerelden en stund, dela berättelser, fylla i, lyssna, vara nyfikna och reflektera. Jag hoppas att den här antologin sprider den lägereldskänslan och för samtalen vidare.

Om 100 år tillhör Varberg helt andra människor men just nu är det vårt Varberg.

Maria Redström Norrman
Projektledare och skrivcoach

Innehåll:

<i>Vind</i> av Magdalena Pfaffl	s. 10
<i>Själen behöver förundras</i> av Bea Litz	s. 12
<i>Hur många hem kan man ha och att hitta hem</i> av Una B	s. 14
<i>Tänk vad folk gör för att passa in</i> av Jonathan Redström Norrman	s. 17
<i>Dikt</i> av Susanne Haknert	s. 19
<i>Ungdomar och telefoner</i> av Edwin Widegren Gutierrez	s. 24
<i>Min barndom i Varberg</i> av Susanne Haknert	s. 26
<i>Vilket samhälle vill vi vara med och skapa?</i> av Elina Sundström	s. 30
<i>Hallands 4H</i> av Hampus Brink och Daniel Sjöberg	s. 32
<i>Vårda Varbergs Wardberg, borg, slott och fästning</i> av Peder Claesson	s. 34
<i>Stöter på en "kompis"</i> av M P	s. 35
<i>Torggatan</i> av Göran Pettersson Rödholm	s. 37

<i>Brev från en invånare</i> av Zanna Petersson	s. 38
<i>Mitt i kruset</i> av William Ahlstedt	s. 41
<i>Elvis</i> av mb-sten	s. 44
<i>Att kuva ett liv</i> av mb-sten	s. 45
<i>Upptäck och förstå det unika Varberg</i> av Gunnar Carlsson	s. 47
<i>Småstadsidyllen</i> av #Rulle60	s. 50
<i>Om vikten av att kunna hämta kraft på den plats där du valt att leva och uppleva ditt liv</i> av Line Andréasson	s. 52

Vind

Att jag skulle bli så förälskad i havet. Jag som växte upp långt in i landet. Kanske såg jag havet en gång per år, på semestern.

Fast det var inte mitt hav, det där behagliga, medgörliga medelhavet.

Första gången vi kom till Varberg kom jag aldrig ner till havet. Jag var gravid i åttonde månaden och de få metrar från stationen ner till stranden kändes alldeles för tunga.

Fast det gjorde nog inte så mycket egentligen. Det var juni. Det var ändå inte mitt hav som jag skulle ha mötts av. Utan det var sommarsjön med sina plaskande barn och lata stunder på mjuka sandstränder.

Mitt hav är oktobersjön. När det blåser och dundrar och solglitterande vågor rullar in över stenarna mot stranden som om de vore alldeles ohejdbara. När inandningen fylls av saltdimma och måsen glider i luftströmmarna som om det vore en dans.

Jag känner hur håret virvlar omkring och sträcker ut handen för att låtsas att jag också kan flyga och glida i vinden. Det finns inget annat i den stunden än den saltiga blåsten, vågens mullrande och höstsolens försiktiga beröring.

Inget annat än känslan av att vara på rätt plats i rätt tid.

Vi är så olika, vi människor, och det är det jag fascinerats mest av. Vi är helt unika, varje enskild individ. Vi har olika tankar och drömmar och olika platser vi kan leva i resonans med – och det är inte alltid där vi råkade födas.

Det är inte heller samma plats livet ut. Vi förändras och växer. Just som de där vindformade knorriga träden vid kusten. Och ibland växer vi ifrån en ort – eller till en annan.

Just nu i alla fall är det här mitt oktoberhav, mina vågor, min salt-dimma och min vind som virvlar i mitt hår.

Av Magdalena Pfaffl

Själens behöver förundras

Själens behöver förundras. Vardagen är fylld av hämtningar och lämningar, disk, smulor i soffan som fastnar på låren och räkningar som ska betalas. Arbetet, det välsignade och krävande, tar anspråk på det som är kvar av tiden. Själens behöver matas, matas med förundran, däremellan.

För några somrar sedan upptäckte jag alla vackra dörrar i Varberg. Det började med rosorna – långa frodiga stockrosor, pompösa röda buskrosor, försynta vita doftrosor, klängande gröna stjälkar med ett överdåd av rosa små rosor i ett generöst knippe. Några rosor hade tagit sig friheten att växa sig tvärs över dörren och jag kikade nyfiket in där under för att se hur dörren öppnades. Då slog det mig hur vacker den var. Vackert åldrad och solblekt.

Jag gjorde en stadsvandring, dörr efter dörr. Ingen var den andra lik. Färger, former, dessa ljuvliga trädörrar som berättar historier om vilka händer som öppnat dem genom tiden. När rosenbladen sedan lägger sig på kullerstengatorna och solen går ner över hus-taken, då är själen mättad av förundran.

I flera år har vi vaknat av järndörren till bygget på gatan som slogs igen, om och om igen, strax innan klockan sex. Sedan följde byggdammet som trängde sig in genom fönsterna, grävmaskinerna, sprängningarna, lastbilarnas pipande backljud, skyliftarnas tju-tande i jämn takt tills det kvällades. Grå kolosser har växt fram och vi kan inte längre se färjan lägga till i hamnen. Staden växer.

Förändras. Det byggs inga nya trädörrar med rosor planterade utanför. Konformiteten breder ut sig. Grå, mörk konformitet. Vi talar om förtätning, jag vill tala om själens behov av förundran och vad det gör med hälsan.

Kanske vill jag också tala om kulturarv, att bevara inte bara de stora händelsernas historia utan även de flagade dörrarnas historia, staden och folkets historia, i arkitekturens skepnad. Det skulle bli dyrare förstås, att bygga trevligt och småskaligt. Den kostnaden kan ställas mot det pris själen betalar i sin hunger efter det vackra och de små sammanhangens gemenskap där tillit kan frodas.

Utanför Komedianten, i den skuggade rabatten, växer några lavendelplantor. Jag kan inte låta bli att dra handen genom bladen när jag går förbi, fylla händerna med doften och andas in. Varje år hoppas jag att någon ska sätta fler plantor av lila väldoft där. Jag kanske borde göra det själv, en blomstergraffiti utan lov en mörk natt. Gerillaplantering av lavendel. En tyst protest mot det hårda, ett uppror för skönheten som Dostojevskij menade skulle frälsa världen. Ett mjukt slag för förhoppningens skull, en ensam demonstration i fridens namn, eller bara ett uttryck för en dåres vanmakt inför de grå kolossernas övertag. Dären har handväskan full av stulna frön från stockrosor förresten. Själens behöver förundras, och hoppet är väl inkapslat i en liten kärna av styrka och kraft som kan växa genom asfalt, vilandes i handväskan mellan post, våtservetter och en kalender full av måsten.

Av Bea Litz

Hur många hem kan man ha och att hitta hem

Någon gång i början av september 2022

Tåget rullar mot södra Varbergs entré. Det är mörkt redan trots att klockan knappt är halv nio. Lampor lyser i all sin mängd och prakt och den tunna linjen mellan kust och hav framstår som den vackraste guldkedja. Så välkomnande och inbjudande. Så sagolikt vackert. Hemma.

Hem. Hemgata, hemstad, hemmaort, hemland.

Hur många hem kan man ha? Hur många platser kan kännas som ett hem?

Jag har minst två. Varberg är ett av dem.

Dagligen cyklar jag förbi grundskolan där mina barn en gång var elever. Den skolan de flyttade till när en av våra drömmar hade blivit sanna. Då vi köpte vårt hus i det lummiga bostadsområde som jag så många gånger innan kastade långtansfulla blickar mot. Där och då kändes drömmen så avlägsen. Det blå huset med vita knutar och med områdets största, kanske inte vackraste trädgård. Huset som var ena halvan av ett parhus. Ett enda i sitt slag med den avvikande färgen som vi efter några år målade om i mer passande kulör.

Men just då kändes färgen rätt, som en trygg och igenkännande markering som gjorde det enkelt att kunna hitta hem, som vår då åttaårige son uttryckte enkelt. Våra barn hittade hem! Och områdets jämnåriga hittade snabbt hem till oss. Det gjorde deras föräldrar också. Då hittade vi, min man och jag vårt nya hem till slut. Igen.

Den skola våra barn flyttade från blev efter några år en ökad skola. För efter en omorganisation av grundskolor och dess upptagningsområden blev den en skola där majoriteten av elever hade invandrarbakgrund. Barnens nya skola, en vit fin byggnad hade däremot ett bra rykte. Men snart hände något och ord som mobbning, stökiga klasser hördes allt oftare. Många nya lärare som stannade kort blev en del av vardagen. Våra barn var flitiga och hade lätt att lära sig. De har klarat sig bra. Det gör de även idag. En lyckad integration och viktig tillgång till vårt nya hem, vill jag tro.

Samtidigt minns jag väl deras gamla grundskola. En fantastisk skola med dåligt rykte. En skola där både lärare och föräldrar var så engagerade och med en drivande rektor som brydde sig. Jag minns en del av våra roliga gemensamma aktiviteter som säkert bidrog till att en del föräldrar fortfarande kommer ihåg och hejar på varandra. Underbart.

Ibland tänker jag på hur det kunde bli så. Och varför. Som någon så präglad av sitt yrke som jag är det omöjligt att inte försöka leta efter svar på hur områden kan förändra sin image. Åt båda håll. Varberg är ingen liten stad längre. Men den är ändå så kompakt och går att skala både upp och ner så att den kan vara tillgänglig för alla på lika villkor.

I Varberg har jag flera favorithus förutom mitt eget. Och platser förstås. De är inte märkvärdiga, ganska enkla egentligen. Troligen går många förbi utan att ens lägga märke till något av dem. Men det är just det som gör dem genuina och gör sin plats ännu vackrare. De gör inget väsen av sig. De harmonierar med sin omgivning.

Om några (fina) år

Tåget lämnar den nya moderna Varbergs stationen och rullar norrut. Man kan alltjämt ana delar av de nya eleganta husen i familjen Västerport. Lyfter de upp hamnområdet och gör det ännu vackrare återstår att se och uppleva.

Epilog

Ett lågmält brus av tågljudet som bryter sig genom natten, de där lugna och stilla timmarna när jag snart ska somna i min sköna säng oftast med en bok i handen. Nästan samma lågmälda ljud har jag med mig från mitt barndomshem i den lilla staden vid flodens kanter. Samma ljud som leder till sömn och vila.

Av Una B

Tänk vad folk gör för att passa in

När jag hälsade på en kompis i Kungsbacka så kollade vi på när några av hennes vänner spelade en fotbollsmatch mot ett främmande lag. Vi satt med några av hennes kompisar på läktaren och pratade om lite allt möjligt när en av tjejerna sa:
“Kolla vilka töntiga skor han har.”

Då började jag fundera: “Varför är just de töntiga? Varför säger hon att de är töntiga?”

Efter några sekunder svarade en kille att de inte alls var töntiga och att de var rätt snygga. Då började en liten argumentation om vilka skor som var coolast. Jag fortsatte att lyssna. De pekade på olika spelare och sa vad de tyckte om deras skor. Det var en person på plan som enligt tjejen hade snygga och trendiga skor, precis likadana som hon själv nyligen hade köpt. När hon sa det tänkte jag att hon kanske var så otrygg i sig själv att hon kände att hon behövde trycka ner andra för att ingen skulle våga trycka ner henne. Hon kanske vill visa att hon hade råd med de där skorna, eller kanske för att vara säker på att hon inte skulle vara den som någon annan pekade på och sa att hennes skor var omoderna.

Medan samtalet pågick kom en annan liknande tanke upp i mitt huvud. Det var när jag skulle på ett konfirmationsläger här i Varberg. Redan första dagen märkte jag det, i stort sett alla utom jag och min kompis såg nästan likadana ut. Likdana ljusblå jeans, likadana vita skor och någon av de senaste, dyra, mobiltelefonerna. När

jag såg dem så tänkte jag: “Är det någon som tycker att man ska ha just såna kläder och prylar eller är det bara en slump att man råkat välja precis likadana kläder som de flesta andra.”

Det första alternativet tyckte jag verkade mest rimligt.

I samband med arbete kring valet i skolan träffade vi de olika partierna. Jag var nyfiken på vad de olika partierna tyckte i frågan. Jag frågade Sverigedemokraterna vad de skulle göra åt att många inte känner sig välkomna i grupper eller blir utfrysade i skolan för att de inte har de nyaste kläderna eller den nyaste mobiltelefonen. Representanten för SD svarade att partiet ville införa skoluniform för att motverka att elever blir utstötta i skolan. Just då var jag rätt nöjd med svaret men när jag tänkte på det igen senare den dagen så kom jag på att om man inför skoluniform i skolan så löser man inte problemet, man tar bara bort symptomen. Det finns ju fortfarande märkeskläder utanför skolan och det kommer fortfarande att vara ett problem att man söker bekräftelse genom till exempel hur man klär sig.

Jag skulle vilja att det blev en ändring på detta, jag vill hitta ett sätt att få människor att känna sig trygga i sig själva och inte vara beroende av att hela tiden få bekräftelse genom att köpa speciella saker eller vara på ett särskilt sätt. Kanske skulle man ha självkänsla på schemat i skolan och ha övningar för att få upp självkänslan.

Av Jonathan Redström Norrman

Dikt

Det sitter ett litet litet barn,
ensamt och gräver i en sandlåda
så stor.

30 meter därifrån sitter pappan
och tittar långvarigt ner i mo-
bilen samtidigt som han pratar
och skrattar med en kompis,
om helgen som var.

Det lilla barnet tittar upp och
säger
”Pappa”?... ”Pappa”?... ”Pappa?”

Men pappa hör inte, för han är
upptagen med annat.

Tiden går och det lilla barnet
kramar sin spade, tittandes på
sin pappa.

Dagen efter sitter det lilla
barnet i samma sandlåda och
kramar samma lilla spade, pre-
cis som dagen innan och dagen
innan det. Tiden går.

”Pappa?” Men pappa ser eller
hör inte för han läser igenom
dagens alla tidningar på sin
mobil.

”Pappa?” Det lilla barnet
fortsätter varje dag tills pappan
ryter ifrån.
”Åh, måste du alltid störa, när
jag pratar i telefon?”

Det cyklar en glad liten flicka,
framför sin mamma.

Den lilla flickan har nog nyss
lärt sig cykla och är inte så
många år.

Kanske det är hennes livs första
lilla cykel?

Bakom cyklar mamman med
mobilen i ena handen och
pratar och skrattar och tittar
ned mot sin mobilskärm mer
än hon tittar framåt på sitt lilla
barn.

Den lilla flickan cyklar rakt in i kanten av en betonggris, ramlar och börjar gråta.

Mamman blir irriterad.

”Men åh, kan du inte se dig för? Måste du alltid vara så klumpig?”

Hon beklagade till rösten i mobilen, att hon är tvungen att lägga på, men att hon ringer upp igen så fort hon har tröstat sin ”ledsna unge”.

Det sitter ett litet litet barn nerbäddat i vagnen som mamma puttar.

Det lilla barnet sitter med stora nyfikna ögon och tittar så sött mot sin mor.

Men mamman håller sin mobil i ena handen och tittar hellre ner mot den under en längre

tid, skrattar och pratar med någon som inte ens är där.

Det sitter en liten tjej i hörnet av sin säng och stirrar sig blind på en skärm av en värld som inte är verklig.

Där ute utanför väggarna, finns en värld full av dofter, färger, intryck, djur, möten, människor, upplevelser och gratis kunskap.

Men innanför väggarna tickar livet förbi och hon hoppas på att få en liten avisering eller en ”like” i hopp av att få uppleva den korta känslan av en bekräftelse på att finnas eller att ha många ”vänner”.

Vänner som aldrig knackar på ens dörr.

Vänner som aldrig frågar om att ses.

Vänner som aldrig frågar om hon vill vara med.

Det sitter ett gäng barn i en bil.

Ingen pratar med varandra. De tittar hellre ner på sina mobiler för att se på bilder på vad alla andra gör, som inte ens är närvarande där i bilen, verkligheten eller i nuet. Bilder på hur kul och roligt liv alla andra har. Bilder på hur många vänner alla andra har.

Det sitter en liten flicka i sitt fönster och tittar ut en kväll i december.

Snön dalar för en gångs skull. Stora vackra vita flingor som täcker den annars så mörka backen.

Där sitter ett barn som inget hellre önskar än att springa ut och leka.

Men ingen finns att leka med på gården längre. Leken har tystnat.

Alla sitter hellre inne och spelar och ingen är ute.

Det ligger ett litet barn på sängen med plötsligt ont i magen.

Igen.

Ett litet barn som inte vill gå till kvällens aktivitet.

Ett litet barn som egentligen älskar att vara där, men som är så rädd för att göra något fel och att misslyckas, så att alla andra ska skratta efter att ledarna har filmat och lagt ut det på sociala medier i deras grupp, efter kvällens träning.

En grupp som är öppen för alla.

I stället för att lära, göra fel och att utvecklas, har det blivit en

konstant oro för att bli filmad och retad.

I stället för att gå till aktiviteten och ha roligt, byts den ut allt oftare och oftare mot magont.

Det sitter ett gäng mödrar på ett kafé.

I deras barnvagnar ligger det små söta nyfikna barn med stora ögon.

Barn som kanske är runt året.

Barn som redan ligger med mammas mobil och tittar på en skärm, under lång tid, så mammorna kan fylla på sina koppar med kaffe och prata igenom livet.

I lugn och ro, utan skrik och gnäll.

Samma procedur, dag efter dag.

Det sitter en liten ensam pojke och leker på en lekplats.

Han tittar upp och frågar om pappa vill leka med honom.

Men pappan fortsätter att titta ner i mobilen och svarar bara kort: ”Nä, inte nu, du kan väl leka lite själv.”

Men det lilla barnet har redan lekt själv ganska länge.

Den lilla pojken står tyst kvar och tittar på sin far, utan att bli mött med en blick. Han går sedan tyst i väg, tar upp en pinne och kastar den, då blir pappan arg och ryter ifrån.

En känsla av ”Se mig, hör mig?”

Vad vet väl jag.

Det sitter några barn i en busk i väntan på bussen.

Alla sitter tysta med böjda nackar och stirrar sig blindar ner i sina mobiler i stället för att prata och skratta med de som är fysiskt närvarande vid deras sida. Vänner som finns på riktigt.

Det sitter en dotter framför sin far på en restaurang.

En far som hon ständigt saknar.

En far som inte bor här.
I stället för att prata om skolan,

vänner och livet, i väntan på maten, sitter de tysta och ser ner på sina mobiler för att hellre uppdateras om en värld som inte ens är här. En värld de inte ens kan ta på.

Nej.

Varför mår vi så dåligt, i ett land där vi egentligen borde ha det så bra?

Vad händer med våra grundläggande behov som skratt, prat, lek och närvaro?

Av Susanne Haknert

Ungdomar och telefoner

Jag har precis kommit fram till dörren när jag knackar på den. Ut kommer min kompis, han välkomnar mig och ber mig att stiga på. När jag kommer in i vardagsrummet ser jag alla andra som vi planerat träffen med och går fram till soffan och sätter mig. Jag ser mig omkring och ser att alla sitter med sina telefoner och vissa visar bilder för varandra. Jag ser att någon tar en bild och att någon annan tar emot samma bild. Jag drar inte fram telefonen för jag vill inte verka oartig eller osocial så jag struntar i det. Men till slut drar jag fram den för att ingen verkar ta ner sin.

Någon vecka senare drar jag hem till samma kompis fast den här gången är det bara vi två, så jag hoppas att han planerat något roligt. Hans mamma öppnar dörren den här gången och säger till mig att han är på sitt rum. Jag går dit, sätter mig i en stol och vi börjar snacka lite. Vi snackade om allt möjligt, från tjejer till det senaste uppdateringen på Fortnite. Efter en halvtimme får vi slut på saker att prata om och han drar fram sin telefon. Han ber mig att komma till sängen och börjar att visa mig en massa videor i stället för att föreslå något att hitta på.

Är det någon som kan relatera? Jag får en stark känsla av att jag är den enda tonåringen som faktiskt känner så här. Som känner att tonåringar är för mycket på telefonen. Jag vet att många vuxna och äldre känner som jag, fast jag tror inte att det finns så många tonåringar som gör det.

Jag bryr mig inte om hur mycket du tittar när du är hemma, fast när du umgås med någon får du ta och vara lite social. Varför ska jag ta mig tid att åka hem till dig om det bara kommer sluta med att vi knappt umgås utan att vi sitter fastklistrade i telefonerna. Varför behöver vi sitta och planera en träff så att alla kan komma bara så att ni kan skicka bilder och meddelanden till varandra, även om ni är i samma rum. Då kan jag ju lika gärna hemma och titta på Netflix eller spela Bloons Tower Defense 6 samtidigt som jag skriver.

Jag tror att anledningen till att jag tycker så här är för att jag inte fick min första telefon innan jag fyllde tio och fick inte titta på film förrän jag var två, inte ens Drömmarnas trädgård, som har karaktärer som heter Makka Pakka och Igglepiggle. Min mamma var väldigt noggrann med att jag inte skulle hjärntvättas. Jag tror att dessa två faktorerna gjorde att jag inte känner något behov av att ständigt vara på telefonen. Jag känner liksom personer som fick den nyaste Iphonen när de fyllde fem och som inte vet hur livet utanför den är.

Jag tycker att det är både tråkigt och läskigt att vi ungdomar använder telefoner så mycket att vi har det svårt att ta bort telefonerna när vi är med andra. Uppfatta mig inte fel, telefoner är jättebra för kommunikation på avstånd över 100 meter, men annars rekommenderar jag dem inte.

Av Edwin Widegren Gutierrez

Min barndom i Varberg

Med barfota fötter jag sprang här och där
Vi lekte, vi klättrade och plockade små bär
På gården vi bodde, så nära till allt
Så långt in i hjärtat, jag bär det överallt
Med ängar så stora, så gröna och fria
Det var min barndom, jag lät den få spira
I stallet, på stranden, i berget vi var
Så värdefulla minnen från livets unga dar
På hölass, bland djuren, i havet vi lekte
Barndomens minnen, mitt sinne det smekte

Bland halmtak, hästar, grisar och kor
Jag sprang där så ofta,
ett barn utan skor
Hästen den gnäggade, kossan sade mu, katten den jamade
Men vad sade du?
På natten vi rymde, till stranden vi red
Månen den lyste och leendet med
Med päron på träden och plummon bredvid,
Vi fyllde våra fickor, och gömde oss därvid.

Vi byggde små hinder av buskar och murar,
Lät hästarna hoppa tills det kom skurar.
I landen vi odlade morötter och kål
I stundens vackra minnen,
jag utbringar en skål
Vi satt där runt bäcken, lekte och log

Klättrade i träden, som var våran skog
På kvällen vi lekte och alla nådde mål
Grillade små äpplen, över vacker bål
I hagen vi lekte bland kalvar och lamm
På vintern vi åkte på en isfrusen damm

Det blev sommar och det blev sol
Jag kände dofterna av kaprifol
Jag sprang där över min lilla sommaräng,
och plockade färgglada blommor till min allra bästa vän
Jag la mig på en brygga, och hörde vattnet slå
Sträckte ut benet och svalkade min tå
Doften av grillat så långt jag kunde känna,
Somnade i solen och lät näsan min bränna
Ekot av skratt så långt jag kunde höra,
Ljudet av en mygga som sjöng i mitt öra
Solen den strålade och himlen var blå,
Packade min väska och långt jag fick gå

Vi åkte med båten till vårt kära Balgö
Lekte i solen tills jag blev slö
På med bikinin, jag tog mig ett bad,
Kroppen den frös men blev glad av choklad
Drömde om en resa med någon jag känner,
eller så mötte jag nya små vänner
Bodde i tält utan mamma och pappa,
Uppe så sent så jag somnade på trappa

Musiken den spelades så högt här och där
På Ankarets klippor, kanske man blev kär
Solen gick ner och musiken dog ut
Kanske ett tecken på att kvällen fick sitt slut

Havet det glittrade och sanden var mjuk,
vi trampade på cykeln och lekte Tittut
Med blommor i håret av kransen som blev,
Stången, musiken och folket som drev
Tillsammans vi dansade, skrattade och sjöng
Jag nöp mig i armen, allt kändes som en dröm

Bland stenarna vid havet, jag tårarna torka
Med livets alla tankar och allt jag skulle orka
Så många funderingar, frågor, och svar
Jag satt där och sökte i livets unga dar

I fästningens lokaler, vi julmat åt,
den dagen på året, det blev en anekdot
Vi barn vi lekte med maten vi fick,
hoppade och studsade med köttbullens sega skick

Klippor, konserter, picknick och sång
Ljudet av vågor och doften av tång
På Apelvikens camping var det livat och glatt
Sommaren tog över och spelade oss ett spratt

Bland snåren på Kåsa tog farfar mig med
Lärde mig att klättra sen nedför vi gled
Han pratade om buskar, växter och djur
När hjärnan min var fullärd, vi tog oss en lur
Vi satte oss vid Subbe, såg Stena-färjan gå
Jag drömde om att åka, en resa jag ville få

Tiden den flydde, jag växte och blev stor
På klipporna jag hoppade med livets slitna skor

Jag packade min väska och drog härifrån
Med Varberg i ryggen jag kramade små strån
Stråna var små minnen från livets unga dar
Familjen, mina vänner och allt som höll mig kvar
Åren de gick och längtan tog mig vid
Jag hoppade på bussen med väskan bredvid

Jag satte mig på stenen vid havet igen,
insåg för mig själv att detta är mitt hem
Glassen den smälter och folket de ler.
Jag älskar Varberg, vill bara ha mer!

Av Susanne Haknert

Vilket samhälle vill vi vara med och skapa?

Tänk om hälsotidningarnas och kvällspressens skrikande rubriker skulle vara ”Så här blir du en snällare medmänniska till midsommar” - och mindre om vilken diet som får kilona att rasa snabbast.

Tänk om det som är hetast i sociala medier skulle handla om trygghet, solidaritet, förlåtelse, mänsklighet, acceptans, vänlig kommunikation - och mindre om utseende, prestation och lyckligast vinner.

Tänk om debatter var mer ute efter att söka förståelse och sakligt bemöta åsikter - och mindre om att vassaste kritiken om någon annan får störst applåder.

- Men Elina, det är livsstilssjukdomar, vi måste prata mat, träning och vikt.

- Okej, men hur gör vi det då? Kan vi vända diskursen till att handla om vilja, känsla, syfte och hur man vill må? Om det mesta vi ser handlar om resultat, tappar vi då inte vad välmående framför allt handlar om, den omätbara livslusten?

-Men Elina, prestationer inspirerar ju.

-Absolut, mig med - men låt oss prata oftare om de inre driven, värderingar, livslust och om hur vi skapar den här världen till en bättre plats. Tillsammans.

-Men Elina - förstår du inte vikten av retorik och att visa hur knäppa åsikter de har?

-Jo visst, men politiker verkar ibland dumförklara befolkningen genom att ta en åsikt och vända om den till sin fördel och snuttifieringen håller oss ifrån att hinna förstå på djupet i det som sägs. Dessa typer av kommentarer och vassa åsikter florerar på sociala medier av och till oss alla och skapar ett otryggt samhälle.

Jag tror att en stor del av det som stressar oss är alla ouppnåeliga krav och att tappa vad som egentligen är viktigt.

Som en vän sa: ”Vad betydde något på savannen, inte var det väl hur snygg man var eller vem som hade flest magrutor utan vem man kunde lita på, hur trygga man var tillsammans.”

Tja nu var ju ingen av oss med på savannen, kanske behövde vi visa upp oss och prestera för varandra då med - men jag tror som hon, att vi människor har tagit oss fram genom att samarbeta och allt har baserats på att vi behöver kunna lita på varandra.

Det kan vara givande med häftiga åstadkommanden som motiverar.

Men det som betyder mest för mig med dem jag älskar är deras närvaro.

Jag älskar dem som mest inte för något särskilt de gör utan för den känslan de ger genom att vara i sig själva, filterlösa, i kärlek.

Tryggheten, tillhörigheten, i glädje, sorg och bara varande är det som jag uppskattar mest i relationen till dem. Att finnas till ihop, är allt, för mig.

Av Elina Sundström

Hallands 4H

Vi är en barn- och ungdomsorganisation med en stor samt stark vision. Vi vill att alla barn och unga ska utvecklas till engagerade, välmående och ansvarstagande människor med respekt för omvärlden.

En organisation som idag engagerar oss barn och unga för att vi ska utvecklas för att nå vår fulla potential samtidigt som vi är med och bidrar till att andra barn och unga ska få en bättre samt mer meningsfull fritid. Genom att utveckla våra medlemmars erfarenheter och kunskaper inom ledarskap, projektledning, intresse för demokrati och mycket mer bidrar vi till att alla barn och ungdomar utvecklas till engagerade, välmående och ansvarstagande människor med respekt för omvärlden.

För över 100 år sedan började man i vissa skolor inse vikten av “lära genom att göra”. Hur praktiska moment i skolundervisningen ökade inlärningen och utvecklingen hos barn och unga. 1902 grundades organisationen som snabbt skulle utvecklas till att bli en av världens största barn- och ungdomsorganisationer – 4H. 1918 nådde organisationen Sverige och sedan dess har många genom oss fått känna av pirret i magen som uppstår när man ska åka på läger. Tryggheten av att tillsammans med nya och gamla vänner, sitta under en stjärnklar himmel till ett knastrande ljud av en lägereld. Spänningen i att för första gången få besöka och lära känna en ny kultur i ett annat land. Fått möjligheten att påverka och engagera sig i det man själv

tycker är kul. All vår verksamhet arrangeras och drivs av oss unga ideella medlemmar, vilket är helt fantastiskt när man kollar på storleken samt kvalitén på den verksamheten vi bedriver.

Vi är utan tvekan en organisation som har stort fokus på ledarskap och att tidigt lära sig mer om ledarskap kommer gynna dig hela livet, oavsett om du själv ser dig som en ledare eller ej. Ledarskap finns precis över allt. Det finns i skolan, kompisgruppen, 4H-klubben och på stora möten på EU- samt världs nivå. Ledarskap finns runt omkring oss hela tiden, trots att man inte alltid tänker på det. Genom 4H får man en bra möjligheten att utveckla sitt eget ledarskap. De flesta medlemmar får lära sig grunderna i ledarskap genom att vara med i en klubb och där få möjligheten att hålla i en lek eller arrangera en klubbaktivitet. Därefter kan ledarskap utvecklas på många olika sätt. Vissa går med i styrelser och då utvecklas ens ledarskap på ett visst sätt. Andra blir ledare på våra sommarläger och då utvecklas man som ledare på ett annat sätt. Ens ledarskap börjar oftast genom att man får en liten uppgift att ansvara över, till exempel att räkna poäng under en tävling. Nästa gång får man en uppgift som är lite större och i takt med att man blir bättre på att lösa sina uppgifter, desto större blir uppgifterna och lika så ens ansvar samt ledarskap.

Inom 4H brinner vi för ledarskap och projektledning. Genom ett bra ledarskap och en förmåga att skapa projekt kan man komma väldigt långt. Utöver det brinner vi även för att göra roliga aktiviteter som engagerar barn och unga. Vi är övertygade om att barn och unga vill samt kan mer än vad vuxna tror, bara vi får möjligheten. Vi är övertygade om just detta för att vi medlemmar är just barn och unga som både vill och kan mer.

Av Hampus Brink och Daniel Sjöberg

Vårda Varbergs Wardberg, borg, slott och fästning

Detta landmärke behöver inte skymmas eller skuggas av intilliggande höga bostadshus eller ett högt hotell – det skall synas från alla väderstreck.

Det är ett unikt statligt byggnadsminne med 1000-åriga anor, finns bara ett som detta i hela världen.

Vårdkaseberget (Wardberget) användes förr för bevakning samt som signal för försvar, då tändes en stor eld (vårdkase), vilken skulle synas så långt som möjligt.

Detta arv måste vi VÅRDA för kommande generationer, det är vår plikt.

När jag tänker på Varberg så tänker jag först och främst på fästningen.

Av Peder Claesson

Stöter på en ”kompis”

Kan du föreställa dig hur pinsamt det var när jag stötte på en vän till en vän? Jag menar, den personen försökte inte ens hålla kvar konversationen! Och nej det kan du inte, eller kanske men det är inte poängen. Poängen är varför dessa saker händer så ofta för oss ungdomar?

Min upplevelse av det är att min vän introducerade lite om den här nya kompisen hon fick när jag var borta och några dagar senare träffar jag henne på stan. Jag tänkte för mig själv ”jag kanske borde gå och säga hej och lära känna henne lite bättre eftersom hennes namn kommer upp ibland när jag pratar med de andra tjejerna”. Det var ett stort misstag av mig. Så det som hände var att jag gick fram till henne, berättade lite om mig, mitt namn, ålder och allt det där. Du förstår, problemet var inte att jag inte hade något att säga, det var hon. Varje gång jag frågade henne något så svarade hon mig med ”aa”, ”typ” och ”nja”. Jag kan förstå att det kan kännas lite jobbigt för henne att en person som hon hört lite om bara kommer fram och frågar en massa saker om henne. Men jag vill bara lära känna henne lite mer så att det inte blir så stelt när vi är med de andra tjejerna. I alla fall sen när jag hade ställt några frågor tänkte jag att hon kanske hade några frågor till mig, så jag gav henne en chans att prata men ... då kom det, den stela tystnaden. Vi stirrar på varann och väntar på att någon eller något ska stoppa tystnaden. Det enda jag kunde komma på var det enda trumfkortet när dessa situationer inträffar. Och det är att skratta lite lätt. Jag börjar skratta lite och sedan hängde hon på. Vi båda håller på att skratta lite lätt ... sedan säger jag hejdå till henne och börjar gå mot affären jag skulle gå till egentligen. Mina tankar när

jag lämnade var hur pinsamt och besvärligt det blev. Det jag ville göra den stunden vad att slänga mig i min säng och sucka och glömma av vad som precis hade hänt.

En sak som jag har svårt att förstå är varför det ska vara så annorlunda när mamma träffar någon på stan? När hon träffar någon hon inte känner går det så bra, alltså det blir ingen obekvämtystnad och de kan ha en liten konversation även om den personen min mamma pratar med inte har så stort intresse av henne. Är det verkligen jag som är problemet? Nää, tror inte det. Jag menar, hon har faktiskt levt mycket längre än mig och har mer erfarenheter av att ha konversationer med andra. Kan det vara för att denna generation av ungdomar är mer blyga än tidigare generation?

Även efter allt som har hänt tror jag att det är en normal sak som kanske måste hända när man försöker knyta an till varandra och att även om det blir besvärligt och att tystnaden kommer, så länge du vill vara vän med dem så ska du ändå försöka lära känna dem och kanske på ett lite annat sätt än jag gjorde. Om man kanske är en person som inte gillar att gå fram själv eller kanske inte vill lära känna en annan person som ens vän känner, så räcker det med en hälsning!

Av M P

Torggatan

det är så befriande med kvarter
där inte vansinnet gripit stads-
planerarna

här går man på mjuk kuller-
sten och

husen är låga, av trä eller tegel i
olika kulörer

ljusgult, ljusblått, grönt och lite
så där rött

Torggatan är ströget i stan

med torget bildar den uppifrån
ett kors av människor

Andersson och Pettersson och
Lundström

promenerar med barnvagn
eller hunden

hejar på en granne de möter
går i affärer eller cyklar eller
susar

ljudlöst fram på permobil

de är de som äger denna gata

Östra Långgatans bilar som
korsar, korsar försiktigt

här och där hänger skyltar på
cyklarna

kanske bättre än tidningsan-
nonser

tycker mig se Marina,

Hagedorn,

Blomsterdekoratören, Wonder,

La Fleur och Basement Design

sittplatsmurar låga som på
Sicilien

jeans med eleganta knäspräck
av senaste mode

en tjej i gympapjuck går och
snackar

med kompisen på cykel
bredvid

och hon på cykel cyklar
bara så fort att hon

inte ramlar av

Av Göran Pettersson Rödholm

Brev från en invånare

Hej!

Såg detta som ett ypperligt tillfälle att skriva några rader till er som har makten i denna stad, som håller i klubban, det är lätt att glömma att se livet med andra ögon ibland.

Jag älskar havet här, att gå ner till den ståtliga fästningen och känna vinden i kroppen, höra vågorna, ett ljud som gör mig hel. Naturen är en läkande kraft, en fristad som alltid finns där. Tillgänglig för alla och här är smultronställena många. Det finns många stigar som kan omsluta mig en dålig dag.

När man inte har ben som bär utan tar sig fram på hjul, kan ett gruskorn bli till en stor sten. En värld som ofta är svår att förstå - om man inte sitter där själv - därför blir det ännu viktigare att öppna öronen och ta till sig det man hör. Så det är ordet tillgänglighet jag vill att vi landar i en stund. Vad tänker du på när du hör det?

För mig är det ett djupt budskap i de bokstäverna. Att:

- kunna vara en del av samhället är en rättighet
- kunna säga vad man tycker
- kunna vara med i sociala sammanhang
- titta på kultur
- lyssna till föreläsningar
- gå runt i gamla byggnader
- gå och shoppa

Mycket av detta är Varberg bra på, mycket av det är möjligt men det finns också många hinder. Berg att bestiga för er som tar besluten.

Jag hoppas att dessa ord når ända in i kärnan, då jag inte ens kan komma in i stadshuset och säga min åsikt. Och om jag nu skulle kunna det så är det dåligt skyltat för oss med unika behov.

Det är lätt att bara tänka på inne, men ni får inte glömma ute. Där finns många hinder. Cykelvägar och gångvägar som är smala, kanter som bara är en centimeter höga räcker för att de ska bli ett hinder, de tre trappsteg som ofta finns in i affärerna är tre för många.

Den mängd gatsten som finns i Varberg gör både ont i kroppen att köra på en längre stund och kan dessutom verka skrämmande för människor med vissa diagnoser.

Historia och hur det var förr är en viktig del för mig, så att bevara staden ligger mig varmt om hjärtat. Inser att dessa argument är lite motstridiga mot att jag vill ha en förändring. Kan tänka mig att detta är en av era stora utmaningar, men ibland måste man våga. Vågskålen att exkludera en viss del av invånarna i staden måste minskas ner till minsta gruskorn. Att redan ha ett begränsat liv för att kroppen inte är överens med en är tufft nog, man behöver komma ut och få input för att balansera det. Titta på folk, äta glass, se om surfarna klarar att stå upp, ta ett dopp i Varbergs mittpunkt havet.

Vet att det finns ett k-råd som tillfrågas när nytt ska få liv, men har ni funderat på vilka som sitter där? Att det inte är de rätta personerna är något som ofta kommer till ytan när vi med hinder diskuterar med varandra. Man blir mer funktionshindrad när världen inte är anpassad.

De i rådet tror sig ha kunskap om det bästa för att de kanske jobbar med olika hjälpbehov. Dock ingen som faktiskt har ett hjälpbehov

och ska leva i staden får en röst, det är många gånger en bra början på saker som sedan tar stopp halvvägs. Att ni kanske har en sån person i det rådet är inte tillräckligt.

Tänk om man skulle bygga staden efter de som bara gillar fotboll. Hur skulle det se ut?

Det finns fina lösningar och byggnader att ta efter och som gör att man inte behöver tänka extra när man ska ta sig ut. Många har gömt ramper på baksidan, innergårdar. Hälsoinspektionen har sett till att hyresgäster som inte klarar trapporna erbjuds varuhissar.

Men de finaste inkluderande byggnaderna är nog dessa: Teater Halland, Kulturhuset Komedianten och delar av fästningen. Bokhandeln har med gjort en insats genom att ta bort trappsteget och göra det plant in i entrén.

Fästningen har verkligen lyckats bjuda in oss och göra det tillgängligt på många sätt. Trots nya lösningar känner man historien i väggarerna.

Men bland de som får finaste stjärnan av mig är Lilla Träslöv, där har man verkligen tänkt. En ramp in, kontakt utanför för att ladda hjälpmedel, kan man inte ens komma in så har de till och med en ringklocka utanför. "Plinga på och så kommer vi" står det med vänliga ord, det är tanke hela vägen. Ett guldstjärne exempel att snegla på.

Vill säga tack för att ni läst och kanske ser lite lättare på ordet tillgänglighet, hoppas att ni tagit orden ända in i era hjärtan.

Hälsningar
Zanna Petersson

Mitt i kruset

En Augustikväll i vår sköna tid

Är inget annat än: stans trånga brus,

Varbergs vackra hus och glömskans Pelid

Tillsammans stöpta i ett enda krus.

Tillsammans får inte alla dessa plats

Vi måste därför välja nån – till strapats.

Här har vi alltså en dikt. En kort dikt på rim och främst tio stavelser – och på något sätt är den relaterad till politik – och just Varberg till råga på det. Alla goda ting är tre och tre är tingen den här dikten försöker försätta i rampljuset.

Nämligen: “stans trånga brus”, “Varbergs vackra hus” och “glömskans Pelid”.

Vad är då det här för konstiga metonymier? Jo, dessa har alla olika betydelser gällande problematik - eller lösningar, beroende på vem du frågar - kring vår trevliga surfarstad. Trånga brus blir en

referens till den evigt fortgående tunnelbyggnationen, ombyggnationen av gator och den påföljande trängseln som Varberg lider av. Vackra hus är helt enkelt ett sätt att beskriva Varberg som en skön idyll och som ännu inte utvecklats till samma sorts metropol som storstäderna. Glömskans Pelid är nog klurigast; en lätt referens till Iliaden, och däri Peliden Akilles – en tapper krigare och en ledare. Som dör. Han ser bra ut och verkar göra stordåd men han dör till grund av sin eviga Akilleshäl – och förlorar sin kärlek till Briseis och Patroklos, men hemskast av allt, iallafall i en kommun, sin prestige. Glömskan talar här om flera ting: Akilleshälen; men också varifrån dessa Pelider härstammar; kriget; men också sättet man utför det på.

Varför får inte alla dessa ting plats i samma krus då? – samma stad? Det är för trångt helt enkelt! Vi kan inte ha Pelider som springer runt och glömmet massa saker, samtidigt som vi knappt själva hinner tänka mitt i allt oväsen – och till råga på det vill vi se vår vackra stad innan den blir som andra! Och hur får vi tid till det? Det kanske skulle vara bättre att göra som Borlänge som röstats till Sveriges fulaste stad. Då hade vi åtminstone inte blivit störda av hur vackra saker omkring oss är.

Man kan alltså inte ha för många störsmoment. Man behöver lugn. Oavsett hur intressant det är att se på när alla ser till att världen bränns på den yttersta lågan och samtidigt fryser bort i den trytligaste kylan.

Jag skall illustrera.

Nyligen stod jag vid en busshållplats, såg ned på klockan, såg att det var 5 minuter kvar tills bussen skulle komma, och tänkte: "jag blundar en stund - tar det lugnt - så är snart bussen här!" När allt

visuellt försvann blev något annat allt mer påtagligt för mig. Det konstanta skramlet av bilar som kör runt i så trånga gångar att sidorna repar mot väggen, tågen som rasslar genom staden och det medföljande pling-plonget när grindarna stängs.

Och då tänkte jag: "jaja, jag kan väl lika gärna öppna ögonen och se mig omkring en stund!" Då såg man två ting, men alla goda ting är ju tre: Affischer som påminner om Pelider, alla döda eller döende - skjutna - och triften, som åter granskade mig – längs kusten.

Av William Ahlstedt

Elvis

utanför fönstret har livet stannat upp
han fick inte leva

viker ihop klänningen
stryker över det nariga svarta tyget

han fick inte se det mjuka diset
ljusgröna och fuktiga av knoppar
allt det jag ser i ögonvrån
fåglarnas pilsnabba flykt
i vinden

soldroppar över rutan
han fick aldrig mera drömma
han tassar på horisonten
Han glöder och säger
doktorn, min skugga
den lever skälvande på bordet
men varför fick inte jag
Ni dinglar i er egen
längtans koppel
men varför fick inte jag

Ni skar loss mig
sade, det var en barmhärtighetsgärning
nu stryker jag omkring
kommer inte när ni ropar

Av mb-sten

Att kuva ett liv

att förändra en själ,
göra den foglig
att göra den kuvad
är att göra den sjuk
den blir genomskinlig utan sin eld
den lyser inte av liv
varje beröring är den likgiltig
uttryckslös är blicken
tom på innehåll
Varje gömställe är ett mörkt håll
för viljan att hitta tillbaka
för att finna sin själ det enda
den enda viljan i sin kuvade linda
Att kuva en katt går inte påstås det
men det är fel, alla kan kuvas
Om vi tillräckligt länge berövar
dem allt det viktiga i deras värld
så förlorar de hoppet!

Att vara berövad solljus
och frisk luft
kuvar en katt men vad kuvar
en människa?
Att skiljas från det viktigaste vi har?
Den som medvetet
behandlar människor

och djur på så sätt
gör sig skyldig till tortyr
och det sker dagligdags
Men så länge våra minnen och
själar lever
så behåller vi varandra i livet
och hittar hem igen

I kanske 15 år var en katt
utan solljus
och frisk luft.
Hans första dag i frihet
gick han en vinterdag över markernas vita stjärnor
med sina reumatiska tassar.
Han satt länge
i snödrivan och lyssnade
till fåglarna,
kände dofterna

Långsamt hittade själen hem igen
det tog tid, men så fylldes blicken till slut av liv

Av viljan att leva!

Av mb-sten

Upptäck och förstå det unika Varberg

Naturen, havet och människorna har format staden under snart tusen år. Krig och bränder har raserat mycket av vår historia. Idag påverkas stadsmiljön påtagligt av kraftig expansion och exploaterers jakt efter ekonomisk vinning. Platser, hus, grönska som skänkt människor, både bofasta och tillfälliga besökare, minnesvärda upplevelser, trevliga möten och livets mening riskerar att försvinna. Detta sker stegvis, ibland obemärkt, men först efteråt ser vi effekterna. Innan dess måste vi upptäcka det unika!

Gå upp på Hästhagabergen, vid kanonen i Gamla Påskberget eller på fästningsvallarna, och blicka ut över staden. Du möts idag av uppstickande fasader som döljer den ursprungliga staden och trycker ned den genuina småstadens bebyggelse.

Ibland har husen bara blivit fler, ligger tätare, och den lummiga grönskan eller utblickarna har försvunnit. Men när invanda miljöer, synintryck och välkända stämningar inte finns längre, ja då har utvecklingen tagit död på stadens själ. Och när förändringen sker snabbt, utan reflektion över stadens historia och tidigare utveckling, och utan kunskap om det unika med platser och miljöer, ja då återstår bara byggnader, gator och siluetter utan mening. Huskropparna känns klumpiga, går ända ut i trottoarkanten och avsaknaden av öppna ytor och grönska blir påtaglig.

Den förtätning och exploatering som sker under början av 2000-talet i Varberg, är en förändring som genomförs utan tillräcklig hänsyn till de människor som lever eller besöker vår stad. Fler invånare, mer bostäder och ökade möjligheter för vinstgivande fastighetsprojekt har inget egenvärde. I stället måste stadens tillväxt styras av en genomtänkt helhet, där människors välbefinnande är överordnat. Många besökare vill också fortsätta att komma till en levande småstad, med en sprudlande stadskärna, med närhet till havet och de salta baden. Dessa kvalitéer är dessutom avgörande för många boendes välbefinnande, men tas lätt för evigt givna.

Att fler vill bo här, får inte innebära att stadens karaktär och kulturhistoriska värden slås sönder. Det måste gå att skapa tillskott av både boende och service på ett hållbart sätt, och med respekt för den unika stadskärnan och de tidigare "årsringarna" utanför Vallgatorna. Men detta kräver kulturhistorisk kunskap, lokalkänsla, lyhördhet och förmåga att gestalta tillkommande byggnation i en form och skala som harmonierar med den befintliga staden. Att bygga i en större, modernare stil i väl utvalda områden nära staden, som till exempel nu sker i Trönninge och Tvååker, liksom i den östra delen av Träslöv, är också möjligt.

Jag skulle vilja se kraftfulla insatser för att bevara och smakfullt "renovera" utvalda stadsmiljöer från olika epoker på 1900-talet, precis som vi vårdar stadskärnan och södra villastaden. Rädda några av byggmästaren Johan Anderssons hus och var rädd om något av de stadsnära villaområdena, till exempel Mariedal. Lika angeläget är att noga dokumentera det som inte får finnas kvar.

Några typiska industri- och hantverksmiljöer skulle kunna bli utvecklande platser för nya verksamheter, där byggnader och delar av inredning tas till vara. Kvarvarande delar av den gamla textilfa-

briken skulle kunna inrymma ett stadsmuseum, där Varberg och stadens utveckling och industriepok presenteras. Vid den gamla kyrkoruinen på Gamleby skulle en pedagogisk modell av staden vid Getakärr kunna bli en kulturhistorisk lek- och utbildningsplats för alla generationer. Där skulle också kulturella utomhusaktiviteter ha en given plats.

Nu krävs engagemang och handlingskraft att lyfta fram det unika i Varberg och förädla tidigare generationers stadsutveckling. Varberg förtjänar väl det?

Av Gunnar Carlsson

Småstadsidyllen

När staden som lever upp när ljuset återvänder och har sin fulla blomning under några sommarveckor och kommunen kryllar av semesterlediga människor som vill ta del av småstadsidyllen och dess generösa och bördiga kommun, då får vi känna på hur det är att stå i kö i stan. Många småföretag som tar emot och gör ett fantastiskt arbete i hela kommunen. När sommaren är slut och skolan åter startar är det återigen glest med människor och stora och högljudda aktiviteter.

Det kanske inte är sorgligt, det kanske är skönt.

Tryggt och skönt att känna igen olika bekanta delar i staden. Är det en viktig faktor att ta hänsyn till för politiker? Eller är det viktigt att sätta sin prägel och efterlikna storstaden med dess utmaning att ta hand om en större mängd människor på en mindre yta? Det är en fråga jag har, vad är det som driver? Kan det få lov att finnas mindre städer för att ge människor olika behov tillfredsställda? Eller är alla lika? Eller är vi olika? Var finns värdet? Människovärdet.

Höga hus ger rysningar och förtar helt och hållet en småstadsidyll eller en liten stads trygghet enligt min åsikt. Fågelkwitter och havets brus är mycket mer tilltalande. Men frågan är om det är en utopi att vilja bevara stadens idyll? Det är en utmaning att bevara det gamla välkända och samtidigt utveckla och vara med i det nya moderna. En stad med historia, en stad med många igenkänningsfaktorer och vackra gamla byggnader. Många välkända profiler och folkbildare som finns på denna plats. Villiga att dela med sig av sin berättelse till nya invånare som flyttar in i gamla hus och områden.

Att ha en plats med historia vad gör det med oss? Känner man sig mer välkommen och som en del i samhället när det går att koppla olika människoöden och fina förebilder till den plats man bor på? Är det viktigt att känna trygghet både vad det gäller service och medmänsklighet i en kommun? Är detta något som en politiker funderar över? Hur har vi valt våra företrädare i kommunen? Vill de allas vårt bästa lokalt eller vill de förtroendevalda uppnå något som uppfyller andra syften? Vem skapar den bästa livsplatsen? Och vad innebär det? Frågor jag önskar att maktens korridor kan ha med sig i sitt uppdrag.

Av Rulle#60

Om vikten av att kunna hämta kraft på den plats där du valt att leva och uppleva ditt liv

I vårt Varberg hämtar vi kraft ur de salta vindar som sveper längs kusten. Ur havet där vågorna slår mot klipporna både när solen skiner och regnet piskar.

Kraften finns att hämta i de kalla baden och i den gemensamma njutningen av havets ständiga närvaro. I vårt Varberg. Om vikten av att ha möjligheten att vila och återhämta sig på den plats där vi valt att leva och uppleva vårt liv. Att hämta åter hem. Vårt Varberg - vårt hem - vårt liv.

Av Line Andréasson

Välkommen till Studieförbundet i Halland!

Denna skrift är skapad i samband med en studiecirkel hos Studieförbundet i Halland.

Vi har verksamhet i alla Hallands sex kommuner: Laholm, Halmstad, Hylte, Falkenberg, Varberg och Kungsbacka.

Vi har kontor i Varberg och Halmstad och verksamhetslokal i Falkenberg.

Kontakta oss gärna!

Varberg:

Bäckgatan 32

432 44 Varberg

Telefon: 0340-20 10 80

E-post: varberg@studieforamjandet.se

Halmstad:

Fredsgatan 2

302 46 Halmstad

Telefon: 035-202 08 80

E-post: halmstad@studieforamjandet.se

Falkenberg:

Nygatan 33

311 31 Falkenberg

Telefon: 0346-21 69 10

E-post: falkenberg@studieforamjandet.se

LÄR DIG MER MED ANDRA!

Välj mellan:

Hantverk

Musik

Odling

Fågelskådning

Hundar

Klimat

Miljö

... och mycket mer.

**En aktiv fritid ska
vara tillgänglig
för alla.**

**Upptäck alla våra
studiecirklar och kurser på:**

www.studieframjandet.se/halland

Stat.
Kampanjer

Skrivprojektet ”Vårt Varberg” är ett samarbete mellan:

Hallands
Kulturhistoriska
Museum

**VARBERGS
KOMMUN**

Studie
främjandet

MARIA REDSTRÖM NORRMAN